

и кметътъ и разручкватъ на човѣка и шумата и сѣното. Ровили, търсили — нѣма, та нѣма! Най-после кметътъ не се стѣрпѣлъ и запиталъ:

— А бе, г-нъ приставе, кажи ни какво диримъ, дрешено ли, бакърено ли, та да ти кажа има ли, нѣма ли.

— Велосипедъ, рекълъ приставътъ. Ново колело имало скрито тадѣва.

— А бе, какъвъ те велосипедъ носи бе, господине, не го ли виждашъ, че е невалиденъ човѣка въ краката! Той кола нѣма, само съ предницата ходи въ гората и влачи дърва, като лисица кокошкитѣ, а ти—колело. Какво ти колело! Пакъ Лъжливъ Сжби е пусналъ тая муха. Ако не е той, главата-си отрѣзвамъ! Той винаги, като го срещне да отива въ гората само съ предници, му дума:

— Добра среща бе, велосипедистъ!

Негова магария е тая, не си хаби времето да диришъ!

Миналата есень пъкъ прати да се лута изъ гората до тъмно единъ евреинъ. Като орѣлъ бобището си на Кръстопжтя, топуръ-топуръ, задала се откъмъ Тунджа талига. Евреинъ каралъ въ село праматария да продава.

— Чичо бе, попиталъ, за пръвъ пжтъ идвамъ по тия мѣста, кажи ми, кой пжтъ води за вашето село?

— Ей тукъ нагоре карай възъ могилата и се не бой, отвърналъ му Лъжливъ Сжби и смушкалъ воловетѣ.

До тъмно се луталъ на Узунска усойна изъ габрацитѣ горкиятъ човѣчецъ. Хеле го срещналъ горскиятъ и го насочилъ къмъ село.

Тѣ неговитѣ, да ти кажа, не сж една, не сж две.